

Sygn. akt I C 1850/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko **P. K.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. na rzecz P. K. kwotę 2.417,00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1850/15

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2015 roku wpłynął pozew (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. przeciwko P. K. o zapłatę kwoty 26.699,52 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu. Uzasadniając pozew powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) S.A. wierzytelność względem pozwanego wynikającą z niespłaconego kredytu udzielonego umową nr (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty strona pozwana nie wywiązała się z jej warunków, co spowodowało zakończenie umowy. Na dochodzoną należność składa się: kapitał w kwocie 13.069,78 złotych, oraz odsetki skapitalizowane za okres od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu w kwocie 13.629,72 złotych.

(pozew – k. 2-3)

Na terminie rozprawy w dniu 11 kwietnia 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia oraz niewykazania istnienia roszczenia co do zasady i wysokości. Wskazał, iż kwota dochodzona pozewem mniej więcej się zgadza. Dodał, iż należy założyć, iż umowa kredytu została wypowiedziana w pierwszym możliwym terminie pod koniec 2010 roku, a pozew został złożony pod koniec maja 2015 roku. Dochodzona należność przedawnia się z upływem 3 lat. Podniósł, iż do akt załączona jest tylko kopia umowy kredytowej oraz umowy przelewu, z której nie wynika, aby przelewem objęta była należność dochodzona powództwem.

(protokół – k. 49-49 odw.)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

P. K. zawarł w dniu 22 kwietnia 2008 roku (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie 16.578,95 złotych na okres od 22 kwietnia 2009 roku do 22 kwietnia 2013 roku, na mocy której pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 12.000 złotych. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 10,90 % w stosunku rocznym, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania 33,60 %. Pozwany zobowiązał się do terminowego zwrotu kwoty pożyczki w 48 ratach płatnych do 22-go dnia każdego miesiąca począwszy od 22 maja 2009 roku w kwotach po 427,69 złotych. ZA okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części. Bank miał prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

(bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy nr (...) – k. 5-13)

Do końca lata/jesieni 2010 roku pozwany płacił raty zgodnie z harmonogramem. Później zaprzestał regulowania zadłużenia z uwagi na inne zobowiązania.

(zeznania świadka G. K. – k. 49 odw.)

23 września 2011 roku (...) Bank S.A. zmienił firmę na (...) Bank (...) S.A.

(okoliczność notoryjna oraz poświadczona za zgodność z oryginałem kopia odpisu z KRS – k. 15-22)

W dniu 29 września 2014 roku (...) Bank (...) S.A. we W. (cedent) zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w G. (cesjonariuszem) umowę przelewu wierzytelności.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy przelewu wierzytelności – k. 30-31)

Powód sporządził pismo adresowane do pozwanego zawiadamiające o cesji wierzytelności i wzywające do zapłaty.

(kopia pisma – k. 4)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych dowodach uznając je za wiarygodne.

Oceniając zeznania świadka G. K. Sąd stwierdził, iż są one kategoryczne jedynie co do okresu spłaty zadłużenia oraz co do braku deklaracji pozwanego wobec banku czy powoda po ostatniej wpłacie co do spłaty reszty zadłużenia. Świadek nie był zaś w stanie jednoznacznie odpowiedzieć na pytania Sądu co do innych okoliczności mogących przerwać bieg terminu przedawnienia oraz co do daty wymagalności roszczenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie ustalono, że pozwany istotnie zawarł przedmiotową umowę pożyczki. Podniósł on jednak zarzut przedawnienia roszczenia, który, w ocenie Sądu, jest częściowo zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba

że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć,

a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda przeciwko pozwanemu jest związane

z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, a zatem okres przedawnienia wynosi

w niniejszej sprawie 3 lata. Brak bowiem jednocześnie przepisu szczególnego przewidującego krótszy termin przedawnienia. Należy przy tym wskazać, iż wstąpienie przez osobę trzecią

w prawa wierzyciela nie pogarsza sytuacji dłużnika, ponieważ przysługują mu wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy (art. 513 § 1 k.c.). Dotyczy to również zarzutu przedawnienia, które nie ulega przerwaniu wskutek przejścia wierzytelności na inną osobę. Zmiana dotyczy bowiem strony podmiotowej a nie treści wierzytelności nabytej przez osobę trzecią. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r., IV CKN 430/01, LEX nr 466006).

Zgodnie z treścią art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność podjętą przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń.

W niniejszej sprawie brak jest dowodu, aby od momentu zaprzestania płacenia rat przez pozwanego pod koniec lata czy jesienią 2010 roku do wytoczenia niniejszego powództwa nastąpiła jakakolwiek okoliczność czy to po stronie powodowej lub wierzyciela pierwotnego, czy to po stronie pozwanego.

Brak jest dowodu wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki, stąd też przyjąć należy, iż przedawnienie biegło oddzielnie wobec każdej z rat pożyczki. Tym samym raty, których termin wymagalności przypadał do dnia 29 maja 2012 roku, były w dacie wytoczenia powództwa, już przedawnione. Dotyczy to około 20 rat kredytu, począwszy od 22 września/22 października 2010 roku do 22 maja 2009 roku. Jednocześnie strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, jaka część jej roszczenia nie uległa przedawnieniu, a zatem nie udowodniła swego roszczenia co do wysokości.

Stosownie do przepisu art. 6 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody), a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym

(kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

W przedmiotowej sprawie na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia,

że przysługuje jej przeciwko pozwanemu roszczenie, a także jego wysokości. Powód

nie podolał przedmiotowemu ciężarowi. Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie złożył żadnych wniosków dowodowych, z których wynikałaby wysokość jego roszczenia. Nie wskazał jakiegokolwiek historii pożyczki otrzymanej przez pozwanego,

w tym przede wszystkim dat i wysokości dokonywanych przez niego wpłat oraz w jaki sposób zostały zarachowane.

Nie wskazał, a jaki sposób wyliczona została należność objęta powództwem. Sąd nie jest natomiast zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt I CKU 45/96, a opublikowanego w OSNC 1997/6-7/76. Kwestia dopuszczania przez Sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez strony była przedmiotem wielu orzeczeń – jak choćby wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku wydanego

w sprawie o sygnaturze akt V CKN 175/00, opublikowanego w OSP 2001/7-8/116, uchwały składu siedmiu sędziów z 19 maja 2000 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, wyroku z dnia 24 czerwca 1998 roku w sprawie

o sygnaturze akt I PKN 194/98, opublikowanego w OSNAP 1999/13/425 oraz wyroku z dnia 25 września 1997 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II UKN 271/97,

a opublikowanego w OSNAP 1998/14/430. Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić do zastępowania stron

w spełnianiu ich obowiązków. Już na marginesie warto zaznaczyć, że działanie sądu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej z naczelnych zasad (wywiedzionej z treści art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron. Byłoby to szczególnie niewskazane w niniejszej sprawie, gdzie powodem jest osoba prawna posiadająca fachową obsługę, zaś przeciwnikiem- konsument, nawet reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej powoda. Co prawda powód załączył do akt uwierzytelnioną kopię umowy przelewu zawartą przez niego z bankiem, który udzielił pozwanemu pożyczki, jednakże nie złożył załącznika w postaci wykazu przelanych wierzytelności. Powód nie udowodnił więc, iż nabył w drodze umowy cesji z 29 września 2014 roku wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki z 22 kwietnia 2008 roku nr (...).